

Необходимо е да се уточни на какъв език обикновено се говори в семейството. Същото е положението за Уолис и Футуна (1996 г.).

ИЗВОДИ 1. За определяне на етническите различия между хората съществуват най-различни понятия, обусловени от историческото и политическото развитие на отделните страни и райони на света. В този смисъл не съществува напълно единно определение за етнос, а във всяка страна се ръководят от различни идеологически, политически и други съображения.

2. За определяне на етническите различия при преброяванията на населението се прилагат различни критерии.

3. Почти всички страни в света прилагат критерия за общ произход. Най-често това е чрез признаците "страна на раждане" и "гражданство". В по-малка степен се прилагат "потекло" и други признаци.

4. Около половината от страните в света прилагат критерия за собственото осъзнато развитие (самосъзнанието) чрез самоопределението на отделните лица за тяхната етническа или национална принадлежност. В повечето африкански и в някои азиатски страни (Индонезия, Лаос, Ирак) това се прави само за гражданите на съответната страна.

5. Около половината от страните в света прилагат критерия за езика чрез различните му признаци - майчин, говорим и т.н.

6. Повечето от страните, прилагащи критерия за самосъзнанието за етническа принадлежност, го правят в комбинация с критерия за езика и общия произход.

7. Критерият за външните (физически) белези се прилага в ограничен брой страни, предимно в Америка.

8. Критерият за религията практически се прилага само в една страна - Израел.

9. Увеличава се броят на страните, включващи преки въпроси за самоопределение на етническата принадлежност, които доскоро не са го правили. Такива са Великобритания, Непал, някои латиноамерикански държави и др.

10. Възвръща се изоставената за дълъг период от време традиция за преките въпроси за самоопределение на етническата принадлежност при преброяванията в някои страни. Такива са Полша, Индонезия, Индия и др. В някои страни има и обратна, но много по-слабо изразена тенденция. Такива са Албания, някои африкански страни (Гвинея, Нигерия, Танзания) и др.

Приета за печат на 5.04.2006 г.